

Ścięgna i ciało

Powlekanie kości

I spojrzalem: a oto pojawiły się na nich ścięgna i porosło ciało; i skóra powłokła je po wierzchu, ale ożywczego tchnienia w nich nie było – Ezech. 37:8, BW.

W drugim etapie swojej wizji Ezechiel widział martwe szkielety, które zaczynają zamieniać się w ciała. Ścięgna – wytrzymała tkanka włóknista łącząca mięsień z kością lub kość z kością, powszechnie zwana właśnie ścięgnami czy więzadłami – pojawiają się znikąd i zaczynają wiązać ze sobą kości. Mimo to, szkielety wciąż się nie poruszają. Muszą czekać aż ożywi je i postawi na nogach Duch Boży. W momencie, w którym się to stanie, wszyscy ujrzą odpowiedź na pytanie Jahwe do Ezechiela: „Synu człowieczy, czy ożyją te kości?” (Ezech. 37:3).

Przywrócony naród od czasu zniszczenia pierwszej świątyni w 587 r. p.n.e. żył nadzieją, którą opowiadali wszyscy prorocy. Przez cały okres drugiej świątyni Izrael nie miał niezależności narodowej. Kiedy Pan Jezus został odrzucony jako Mesjasz, powiedział im: „Oto wam dom wasz pusty zostanie” (Mat. 23:38). Wraz z zakończeniem się Czasów Pogan (Łuk. 21:24) (zobacz The Herald Zwiastun Królestwa Chrystusowego 4/2014, „Koniec czasów pogan – setna rocznica”) Izrael zaczął wyłaniać się jako samodzielnie egzystujące państwo, a od tamtego czasu jego znaczenie istotnie wzrosło.

Ścięgna, siła wspólnoty

W 63 r. p.n.e. Rzymianie rozpoczęli okupację Izraela, która trwała aż do zniszczenia drugiej świątyni w roku 70 n.e. i zakończyła się powstaniem Bar-Kochby w roku 135 n.e., dokładnie tak jak przepowiedział Pan Jezus. Oznaki powrotu łaski do Izraela oraz przywrócenia jego ojczyzny nie rozpoczęły się przed pojawieniem się ruchu syjonistycznego pod koniec XIX wieku.

Termin syjonizm został użyty po raz pierwszy w piśmie austriackiego dziennikarza Nathana Birnbauma w 1886 r. Obecnie wokół tego pojęcia krąży wiele nieporozumień, chociaż oznaczało ono po prostu powrót Żydów do ich starożytnej, biblijnej ojczyzny. Słowo syjonizm pochodzi od biblijnego określenia, które w Psalmie 132:13-18 symbolizuje Jerozolimę: „Albowiem obrał Pan Syon, i upodobał go sobie na mieszkanie, mówiąc: Toć będzie odpocznienie moje aż na wieki; tu będę mieszkał, bom go sobie upodobał. Żywność jego

będę obficie błogosławił, a ubogich jego nasycę chlebem. Kapłanów jego przyoblokę zbawieniem, a święci jego weseląc się, radować się będą. Tam sprawię, że zakwitnie róg Dawidowy; tam zgotuję pochodnię pomazańcowi memu. Nieprzyjaciół jego przyoblokę wstydem; ale nad nim rozkwitnie się korona jego” (BG).

Do roku 1918 Palestyna była częścią Imperium Osmańskiego, znajdując się pod panowaniem tureckim przez około 400 lat. Ścięgna i więzadła formujące się na kościach są trafną ilustracją tego, jak Izrael został przywrócony do życia – siła narodu ujawniła się w momencie, kiedy zostali połączeni razem we wspólnotę. Petach Tikwa (dost.

„Brama Nadziei”), dziś piąte największe miasto Izraela, zostało założone przez grupę religijnych Żydów, chcących opuścić Jerozolimę i powołać do życia wspólnotę rolniczą. W tym czasie tamten teren ciągle znajdował się pod kontrolą Imperium Osmańskiego. Początkowo osada istniała krótko – z powodu rozczarowujących zbiorów i wybuchu epidemii malarii. Jednak w 1883 r. w Petach Tikwa osiedliła się nowa grupa imigrantów z Rosji, znanych jako „Bilu”, i wkrótce otrzymała wsparcie od Edmonda Rothschilda, który zapewnił fundusze na osuszanie bagien w okolicy. Osuszanie mokradła umożliwiło nowo przybyłym sadzenie gajów cytrusowych, co z kolei doprowadziło do rozwoju gospodarczego i zwiększenia się liczby mieszkańców. W roku 1900 w Petach Tikwa mieszkało 818 osób.

Jak zasugerował Albert O. Hudson (zobacz „The Herald Zwiastun Królestwa Chrystusowego”, 5/1980, „Lud narodzony za jeden dzień”), „pieniądze często są nazywane potęgą wojny; w tym przypadku pieniądze stały się potęgą pokoju”. Z początku pomoc finansowa była udzielana przez zamożnych Żydów amerykańskich. Baron Abraham Edmond Benjamin James de Rothschild (ur. 19 sierpnia 1845, zm. 2 listopada 1934) pochodził z francuskiej rodziny bankierów de Rothschild. Był wpływowym zwolennikiem syjonizmu – jego hojne darowizny stały się znaczącym wsparciem dla rozwoju ruchu syjonistycznego w jego wczesnych latach, co pomogło w doprowadzeniu do ustanowienia państwa Izrael.

Celem Rothschilda było założenie żydowskiego państwa w jego ojczystej ziemi. Promował industrializację i rozwój gospodarczy. W 1924 r. zorganizował Żydowskie Stowarzyszenie Kolonizacji Palestyny [Palestine Jewish Colonization Association, PICA], które nabyło ponad 125 000 akrów ziemi (50.586 ha) i rozpoczęło realizację przedsięwzięć biznesowych. Rothschild wydał prawdopodobnie ponad 50 milionów dolarów na wsparcie zasiedlania; wspomógł prowadzone przez inżynierów ba-

dania nad energią elektryczną i sfinansował budowę elektrowni.

Żydzi i Arabowie żyli na ziemi Rothschilda w zgodzie. Według historyka Alberta M. Hyamsona, „Rothschild uznał, że nadrzędnym interesem Żydów w Palestynie była swoboda i przyjaźń z arabskimi sąsiadami. Miał na uwadze dobro arabskich rolników, którzy zamieszkiwali zakupioną przez niego ziemię, ale dzięki jej zagospodarowaniu sprawił, że kraina była w stanie pomieścić dziesięć razy większą populację”.

Koniec rządów Imperium Osmańskiego

Po klęsce Imperium Osmańskiego podczas I Wojny Światowej, kontrolę nad Palestyną przejęli Brytyjczycy. W listopadzie 1917 r. brytyjski rząd rozpowszechnił deklarację Balfoura ogłaszając zamiar ułatwienia „ustanowienia w Palestynie narodowego domu dla narodu żydowskiego”. W roku 1922 Liga Narodów przyznała Wielkiej Brytanii „mandat” nad Palestyną, który między innymi obejmował postanowienia wzywające do ustanowienia żydowskiej ojczyzny, umożliwienia emigracji i zachęcania Żydów do osiedlania się na tej ziemi.

Armia brytyjska wycofała się z ziemi Izraela w dniu 14 maja 1948 r. Podczas trzydziestoletniej dominacji nad Ziemią Obiecaną, Wielka Brytania dotrzymała obietnicy złożonej w 1917 r. przez swojego ministra spraw zagranicznych, Arthura Jamesa Balfoura, w deklaracji, która nosi jego imię, i „przychylnie zapatrywała się na ustanowienie w Palestynie narodowego domu dla narodu żydowskiego”. Zaniedbała jednak dotrzymania końcowej klauzuli, że „nie uczyni nic, co mogłoby zaszkodzić obywatelskim czy religijnym prawom istniejących w Palestynie społeczności nieżydowskich oraz prawom i statusowi politycznemu, z jakich Żydzi korzystają w każdym innym kraju”. Kilka godzin przed tym, jak o północy 14 maja 1948 r. oficjalnie wygasł brytyjski „mandat” nad Palestyną, Dawid Ben-Gurion ogłosił powstanie państwa Izrael i został jego pierwszym premierem. Urząd pierwszego prezydenta objął wieloletni zwolennik syjonizmu, Brytyjczyk Chaim Weizman (1874-1952). Już następnego dnia, 15 maja, prezydent Stanów Zjednoczonych Harry S. Truman publicznie uznał Państwo Izrael, a Związek Radziecki wkrótce poszedł w jego ślady.

Przed nowo powstałym narodem szybko pojawiło się wiele wyzwań. Izrael musiał stoczyć walkę o przetrwanie z otaczającymi go państwami arabskimi, które atakowały natychmiast. W tym samym czasie musiał przyjmować również okręty wypełnione imigrantami, którzy codziennie przybywali do żydowskiej ojczyzny. Wielu z nich było uchodźcami z Europy, bez grosza przy duszy. Potrzebowali natychmiastowej pomocy zdrowotnej i socjalnej. Z pomocą tylko trzech czołgów, bez wsparcia myśliwców czy bombowców, izraelskie siły

skutecznie broniły ziemi Izraela przed ogromną liczbą nacierających armii arabskich wyposażonych zarówno w samoloty, jak i w bombowce.

Niemniej jednak cudowne zwycięstwo Izraela zostało okupione wysoką ceną – śmiercią 6000 Izraelczyków, czyli 1% populacji. Wojna formalnie zakończyła się 28 listopada 1948 r. Izrael posiadał więcej ziemi niż zakładano w pierwotnym podziale zaproponowanym przez ONZ, ale ich święte miasto, Jerozolima, na mocy ostatecznego porozumienia podpisanego 3 kwietnia 1949 r., zostało podzielone na dwie części – żydowską i arabską. W dniu 11 maja 1949 r. Izrael został 59 członkiem ONZ. Po dwóch wojnach i prawie 20 latach, prężnie rozwijający się naród Izraela zdobył obiecaną mu dawno ziemię.

Odrodzenie się starożytnego Izraela w tej samej ziemi i z tym samym językiem po 2500 latach od jego zniszczenia było prawdziwym cudem. Uznanie Izraela przez ONZ na światowej scenie politycznej było znaczącym, współczesnym wydarzeniem, które jest wypełnieniem wielkiego proroctwa naszego Pana z Ewangelii Mateusza 24, o drzewie figowym „wypuszczającym liście”. Dzisiaj, po 72 latach posiadania statusu państwowości, Izrael pozostaje ważnym, rozwijającym się i potężnym narodem na arenie światowej, liderem w wielu obszarach technologii, innowacji, rolnictwa i przywództwa.

Od 14 maja 1948 r., kiedy państwo Izrael zostało formalnie ogłoszone i uzyskało niepodległość, skoncentrowało siłę, uzyskało stabilność i rozwinęło solidarność. W roku 1948 w Izraelu mieszkało tylko 650 000 Żydów. Wraz z wycofaniem się brytyjskich oddziałów i aparatu zapewniającego fundusze i organizację, kraj pozostał bez pieniędzy, rządu, struktury i zasobów. W czasie ustanowienia państwa Izrael w 1948 r. całkowita liczba jego mieszkańców wynosiła jedynie 806 000 osób. W roku 1949 liczba ludności przekroczyła milion, a dziewięć lat później, w roku 1958, dwa miliony. Obecnie Izrael jest domem dla 8,5 miliona ludzi, z których nieco ponad 6,5 miliona to Żydzi – 44,5% światowej populacji. Izrael jest jedynym krajem z żydowską większością. Od roku 2006 przewyższa ona liczbowo społeczność Żydów w każdym innym kraju, w tym w Stanach Zjednoczonych.

Rodzenie owoców

W powieści „Prostaczkowie za granicą”, napisanej w 1897 r., Mark Twain tak przedstawił ziemię Palestyny: „Nigdzie na całym tym pustkowiu nie było ani na stopę cienia (...) piekielny, nagi, bezdrzewny kraj (...) Nie ma tam ani rosy, ani kwiatów, ani ptaków, ani drzew (...) Jest równina i niezacienione jezioro, a za nimi jałowe góry (...) Myślę, że wśród wszystkich ziem z ponurą scenografią, Palestyna musi być księciem. Wzgórza są

nieurodzajne, o nijakim kolorze i w niemalowniczym kształcie. Jest to kraina beznadziejna, posępna i przygnębiająca”.

Obserwacje Twaina okazały się krótkowzroczne. Jałowa ziemia została przekształcona w urodzajną ziemię starożytnego Izraela w cudowny sposób, przepowiedziany w Piśmie Świętym (Amos. 9:14-15, Ezech. 36:34-35). Na jednym 65-milowym [104,61 km] odcinku samej doliny Jordanu archeolodzy odkryli pozostałości po ponad 70 starożytnych osadach, z których każda miała własną studnię. Lot nie wyolbrzymiał, kiedy przeszło 3000 lat temu „obaczył wszystką równinę nad Jordanem, iż wszystka wilgotna była (...) jako sad Pański” (1 Mojż. 13:10).

Cud rolnictwa

Dziś pustynie zostały ponownie zalesione – posadzono ręcznie ponad 250 mln drzew. Skaliste pola są teraz żyzne. Bagna zostały osuszone i obsadzone roślinnością. Odbudowano starożytne tarasy. Obecnie rolnicy zbierają jakieś 5 mln kwiatów dziennie, przy czym ponad 1,5 mld rocznie podlega eksportowi. Świeże owoce uprawia się w słonawej wodzie. Opracowano specjalne odmiany jabłek i brzoskwiń, które mogą rosnąć w środowisku pustynnym. Jabłka i pomarańcze są uprawiane na tym samym polu, a tropikalne banany i ananasy pojawiają się obok truskawek. Każdego roku eksportuje się około 150 000 ton owoców i warzyw. Izrael hoduje największą różnorodność ryb na świecie.

Zalesianie i uprawa ziemi znacznie zmieniły Izrael. W ciągu minionych stu lat Izrael uprawiał dwa razy więcej gatunków roślin (3000) niż Egipt z żyzną deltą Nilu. Do kraju sprowadzono 460 gatunków ptaków – pochodzących zarówno z Afryki Południowej, jak i z Grenlandii. W tym małym kraju żyją afrykańskie lamparty i syberyjskie wilki. Zoologowie podejmują się ponownego wprowadzenia do środowiska naturalnego wszystkich zwierząt wymienionych w hebrajskim Piśmie.

„Ty powstawszy zmiłujesz się nad Syonem; boć czas, żebyś się zlitował nad nim, gdyż przyszedł czas naznaczony. Albowiem upodobały się sługom twoim kamienie jego, i nad prochem jego zmiłują się; aby się bali poganie imienia Pańskiego, a wszyscy królowie ziemscy chwały twojej; gdy pobuduje Pan Syon, i okaże się w chwale swojej” (Psalm 102:14-17, BG). Eksploracja ziemi Izraela stała się dobrodziejstwem dla archeologów. Odkopane zostały Biblijne miasta, a w niektórych przypadkach również odbudowane. Duża część izraelskiej turystyki opiera się na możliwości zaangażowania zwiedzającego w wykopaliska archeologiczne. Wznoszenie nowego budynku zostaje przerwane, kiedy w jego miejscu następuje odkrycie miejsca historycznego. W Izraelu istnieje maksyma, że „każdy Izraelczyk jest archeologiem”.

Izrael z góry przeznaczony jako naród

„Albowiem ty lud święty Panu, Bogu twemu; ciebie obrał Pan, Bóg twój, abyś mu był osobliwym ludem ze wszystkich narodów, które są na ziemi. Nie przeto, że was więcej nad inne narody, przyłączył się Pan do was, i obrał was, gdyż was było najmniej ze wszystkich narodów; ale iż was umiłował Pan, i strzedz chciał onej przysięgi, którą przysiągł ojcom waszym (...)” (5 Mojż. 7:6-8).

Jahwe wybrał Izrael na święty naród ze względu na swoją przysięgę złożoną ich ojcom – Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi. Ezechiel prorokował, że Izrael znajdzie się z powrotem w swojej ziemi, a Pan Bóg da swojego Ducha do ich wnętrza (Ezech. 36:24-27). Ta obietnica na przyszłość nie odnosi się do jednostek, lecz do narodu jako całości. Dzisiaj wielu pojedynczych Żydów na świecie posiada małą wiarę w obietnice dane Abrahamowi. Pan Bóg nie naruszy jednak wolnej woli swoich stworzeń i nie sprawi, aby osoby które tego nie pragną, mu służyły.

Tutaj powstaje pytanie: dlaczego Pan Bóg będzie błogosławił ten naród pomimo jego niewiary? Deklaracja o powstaniu państwa Izrael nie zawiera żadnej wzmianki o Bogu. Po tym, jak Żydzi nie zdołali się wywiązać z przestrzegania Jego prawa i odrzucili Jego Mesjasza, dlaczego Pan Bóg ponownie okazuje swoją łaskę? Biblia ujawnia trzy powody:

była im pierwotnie obiecana ze względu na wiarę ich ojców: „Co do ewangelii, są oni nieprzyjaciółmi Bożymi dla waszego [braci z pogan] dobra, lecz co do wybrania, są umiłowanymi ze względu na praojców” (Rzym. 11:28). Naród żydowski różni się od wszystkich innych nie z uwagi na jakiegokolwiek cechy genetyczne, etniczne, moralne czy polityczne, ale dlatego, że Pan Bóg obiecał błogosławić „nasienie” ich przodków (5 Mojż. 9:5).

Boża łaska powraca do narodu żydowskiego, aby pozbyli się powątpiewania, jakie sprowadziło na Jego święte imię ich wygnanie w diasporze (Ezech. 36:21-33). Pan Bóg czyni to, aby uświęcić swoje wielkie i święte imię, które zostało sprofanowane, kiedy Izrael był rozproszony pomiędzy narodami: „Z wdzięczną wonnością łaskawie was przyjmę, gdy was wywiodę z narodów, a zgromadzę was z onych ziem, do którychście rozproszeni byli, a tak poświęcony będę w was przed oczyma onych narodów” (Ezech. 20:41).

Pan Bóg zgromadza ten naród z powrotem, aby mógł wypełnić swoją pierwotną obietnicę uczynienia go narodem świętym i swoim dziedzictwem (Jer. 31:34, Ezech. 36:25, Izaj. 19:25, Joel 3:2). Pan Bóg wskrzesi Izrael,

oczyści go i da w niego swojego Ducha (Ezech. 37:13-14), ponieważ ma w tym cel (Izaj. 55:11). Ściągnięta, które uformowały się na szkieletach wskazują, że Boża łaska powróciła do Izraela, gdyż ma On dla niego do wykonania pracę w procesie przywrócenia całego rodzaju ludzkiego – pracę „opowiadania Jego chwały” (Izaj. 43:21).

Mając kości powleczone ścięgami i państwo, które w jedności dowiodło swej siły, Izrael jest przygotowywany do wielkiego dzieła. Choć nie jest obecnie narodem religijnym, jego historia związana z Bogiem Jahwe miała na niego zdecydowany wpływ. Miejsca publiczne są przyozdobione wersetami biblijnymi. Sabat jest przestrzegany w całym kraju. Otwarcie dyskutuje się na temat zapisów Pisma Świętego. Wielu imigrantów po raz pierwszy może mieć styczność z Bogiem i z Pismem.

Pan Bóg pragnie, aby ludzkość została przywrócona do pierwszego stanu i otrzymała pełne zbawienie. Izrael jako Boży świadek, znajdując się pod Nowym

Przymierzem, będzie odzwierciedleniem Bożego światła dla całego Jego stworzenia (Rzym. 1:16). Tak jak wybór przez Pana Boga tego narodu i darowanie im ziemi były bezwarunkowe, tak ostateczne przywrócenie i powrót narodowej łaski również są bezwarunkowe. Boski zamiar błogosławienia wszystkich ludzi ma być dostrzeżony dopiero po tym, jak Jego umiłowany Izrael ponownie stanie się „zjednoczonym królestwem”, będącym w posiadaniu swojego dziedzictwa.

Boża obietnica dana Jakubowi wypełni się, kiedy wszystkie narody w swoich sercach staną się Izraelitami: „A Pan stał nad nią i rzekł: Jam jest Pan, Bóg Abrahama, ojca twego, i Bóg Izaaka, ziemię tę, na której ty śpisz, tobie dam i nasieniu twojemu. A będzie nasienie twoje jako proch ziemi, i rozmnożysz się na zachód, i na wschód, i na północy, i na południe; a będą ubłogosławione w tobie wszystkie narody ziemi i w nasieniu twojem” (1 Mojż. 28:13-14).

Griehs Len (USA)